

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρ. Τονυ.— Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέρι: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετὰφρ. Παρ. Παῖ.— Γρηγορίου Ξεροπούλου: ΑΝΑΞΙΑ! διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Γ'

Ἢ θερμάστρα.

Ἡ Κλοτίλδη λιπόθυμος μετηνέχθη ἔνδον τοῦ πύργου. Ἡ αἰθουσα, ἐν ἣ ἀπετέθη ἡ νεαρὰ Οὐγονότις ἦν πολυτελὲς ὀκτάγωνον δωμάτιον, κεκοσμημένον ὑπὸ χαρισμάτων καρυατίδων, βρυτιμῶν δοχείων καὶ πολυφώτων, ἐνετικῶν κατόπτρων, πλουσιωτάτων παραπετασμάτων καὶ ἀνατολικῶν ταπήτων.

Μαρμαρίνη ὑπερμεγέθης θερμάστρα εὐρίσκετο εἰς μίαν τῶν πλευρῶν τῆς αἰθούσης. Πορτοκαλλεαί, μύρτα, ροδοδάφναι ἐπλήρουσαν τὴν μεγάλην αὐτῆς ἐστίαν. Εἰς τὸ βάθος, ἐπὶ κλίνης ἀναπαυτικῆς μετὰ χρυσοποικίλων καὶ πολυτίμων καλυμάτων ἔκειτο ἡ Κλοτίλδη, ἥς ἡ τεταραγμένη ἀναπνοὴ ἐμαρτύρει τὴν ἀγωνίαν ἣν ὑπέστη.

Περὶ αὐτὴν ἴσταντο αἱ κυραὶ τῆς μικρᾶς συνοδίας, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐπιδαφιλεύουσαι πολλὰς περιποιήσεις τῇ ἀγνώστῳ.

Ἡ δεσποινὶς Καικιλία δὲ Φιεβίλ ἦν ἡ ἀρχηγὸς τοῦ χαριέντος ἐκείνου ὀμίλου.

— Δεσποινίδες, μὴ λησμονῶμεν, εἶπεν εἰς τὰς συντρόφους αὐτῆς, ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἰς ἡμᾶς ἐνεπιστεῦθη τὴν ἐπαχρῶπνησιν ἐπὶ τῆς προστατευομένης αὐτοῦ.

Ἡ Κλοτίλδη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκπληκτος ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τὰς περὶ αὐτὴν κυραὶς.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ ἐπλησίασεν αὐ-

τὴν καὶ κύπτουσα τὴν θελκτικὴν κεφαλὴν τῆς τῇ ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Σιωπῆ, εἶπε μειδιῶσα, ὁ Ἀσκληπιὸς σὰς ἀπαγορεύει τὸν λόγον.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶμαι; ἠρώτησεν ἡ Κλοτίλδη ἐπὶ μᾶλλον ἐκπλησσομένη.

— Εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονσενύ, ἐκτὸς παντὸς κινδύνου καὶ περικυκλουμένη ὑπὸ τῶν καλλιτέρων φίλων σας.

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένισε τὰς κυραὶς τῆς μικρᾶς συνοδίας καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτὰς διὰ χαριέντος μειδιήματος.

— Ναί, ἀληθῶς, σὰς ἀναγνωρίζω, κυραὶ! πρὸ μίαις ὥρας παρεκαθήμεθα εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν. . .

— Τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως, διέκοψεν ἡ Καικιλία.

— Ναί, ναί, ἐνθυμοῦμαι, ὑπέλαβεν ἡ Κλοτίλδη πιέζουσα τὸ μέτωπον διὰ τῆς καιούσης χειρὸς τῆς, ἀλλὰ μετὰ τὸ συμπόσιον τί συνέβη;

— Ἐλησμονήσατε λοιπὸν τὸ ἄντρον, τὸ τόσῳ γοητευτικόν, ἀλλὰ τόσῳ κινδυνῶδες ἐκεῖνο ἄσυλον;

— Τὸ ἄντρον! ἐπανελάβεν ἡ ξένη.

— Ναί, τὸ ἄντρον, διὰ τὸ ὅποσον μᾶς ἐγκατελείψατε καὶ ἔνθα πιθανῶς θὰ συνητᾶτε φίλον τινά. . .

— Δὲν ἐννοῶ ἀληθῶς τί θέλετε νὰ εἴπητε.

Καὶ ἡ ὠραία Οὐγονότις ἠτένισε τὴν Καικιλίαν μετ' ἐκπλήξεως.

— Εἶν' ἀληθές, εἶπε κακεντρεχῶς ἡ δεσποινὶς δ' Ἀντραγέ, ὅτι ὁ φίλος ἐκεῖνος ἤλθε λίαν ἄργά, ὁ δὲ ἀγριόχοιρος λίαν ταχέως.

— Κακὴ ἐπίσκεψις! προσέθηκεν ἡ δεσποινὶς δὲ Τεσσέ.

Ἡ Κλοτίλδη ἐφρικίασεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην.

— ὦ! φοβερόν ζῶον! ἐψιθύρισεν.

— Παρ' ὀλίγον νὰ χαθῆτε, ἀγαπητῆ μου, εἶπε μετὰ πικρίας ἡ δεσποινὶς δ' Ἀντραγέ.

— Ναί! ὅλα τὰ ἐνθυμοῦμαι τώρα, ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδη, τὸ ἄντρον. . . τὸν

ἀγριόχοιρον, τὸν θάνατον. . . Ἄ! τρέμων ἀναλογιζομένη. . .

— Εὐτυχῶς εἰς ὠραῖος εὐγενὴς ἔσπευσεν εἰς ὑπεράσπισίν σας, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ μετὰ πονηροῦ μειδιήματος. Αὐτὸν τὸν εὐγενῆ τὸν ἐνθυμείσθε, ὠραία ἐπιλήσμων;

— Βεβαίως! εἶναι ὁ βασιλεὺς ἡμῶν.

— Ναί, ὁ ἱππότης βασιλεὺς! βεβαίως πολὺ θὰ ἐφοβήθητε, δεσποινίς, εἴθε ὅμως τώρα εὐτυχῆς ὀφείλουσα τὴν ζωὴν εἰς τὸν βασιλέα.

— Οὐδέποτε θὰ τὸ λησμονήσω, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Κλοτίλδη.

— Ἄς ἐλπίσωμεν, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ δ' Ἀντραγέ, ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ ἐνθυμηθῆ μετὰ τινὰς ὥρας τὴν ἐξοχικὴν ταύτην ἡρώδα.

— Ἀμφιβάλλω, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Τεσσέ, δὲν βλέπετε πόσον εἶναι ὠραία ἡ μικρὰ αὐτῆ ἀγρία!

— Ἄς περιποιηθῶμεν λοιπὸν τὴν εὐνοουμένην τῆς αὐρίον.

Πᾶσαι τότε περικυκλώσασαι τὴν Κλοτίλδην, ἠτένιζον αὐτὴν ζηλοτύπως.

— Φαίνεσθε ἀνήσυχος, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ, καθησυχάσατε ὅμως! οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμυχὴν ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐστέναξεν.

— Εἶναι εὐτύχημα, εἶπεν, ἀλλ' ὁ κύριος Διδιὲ ἐπληγώθη.

Ἡ Καικιλία ἐμειδίασεν.

— Πολὺ ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὸν νέον αὐτόν, ὠραία μου;

— ὦ! σὰς βεβαιῶ, ἀνέκραξε μετ' ἀφελείας ἡ Κλοτίλδη, ὅτι ἔτρεμα περισσώτερον δι' αὐτόν ἢ δι' ἐμέ.

Αἱ κυραὶ ἀντήλλαξαν εἰρωνικὸν βλέμμα.

— Ἀγαπάτε σπουδαίως τοὺς φίλους σας, δεσποινίς!

— Ἄ! ὁ κύριος Διδιὲ εἶναι τόσον ἐντιμος, τόσῳ καλὸς καὶ γενναῖος.

— Πρὸς τοῦτοις εἶναι ὠραῖος καὶ χαρῆς, προσέθηκεν ἡ δεσποινὶς δ' Ἀντραγέ.

— Μολονότι φαίνεται ὀλίγον μελαγχολικός, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Τεσσέ.

— Ὑπερήφανος! εἶπεν ἄλλη τις.

— "Αγριος ! προσέθηκεν ἑτέρα.

Ἡ Κλοτίλδη οὐδὲν ἤκουε καὶ ἐσκέπτετο τὸν Διδιέ.

— Ἐπληρώθη ἐπικινδύνως ; ἠρώτησε μὴ ἔνοουσα τὴν κακεντρέχειαν τῶν περὶ αὐτὴν κυριῶν.

— Καθησυχάσατε, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ μὴ ὑπερφηάνου βλέμματος, ὁ ἱππότης σας ἔλαφρως μόνον ἐπληρώθη, ταύτην δὲ τὴν στιγμὴν τὸν περιποιεῖται ἡ κυρία Ἄρτεμις.

— Ἡ κυρία Ἄρτεμις ;

— Ναί, ἡ ὠραία καὶ καλὴ κόμησά σου δὲ Μονσενὺ ἀγγρυνεῖ πλησίον του.

— Ἄ ! τὴν καλὴν καὶ εὐσπλαγχνον κυρίαν !

— Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ κύριος Διδιέ, ἐκτὸς παντὸς κινδύνου, θὰ δυνηθῆ νὰ σας εὐχαριστήσῃ διὰ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον σας.

— Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδη ὠχρῶσα καὶ ἕως τότε ... Θεέ μου, τί θ' ἀπογείνω ;

— Σὰς κεντᾶ εἰς τὴν καρδίαν λοιπὸν ὁ χωρισμὸς οὗτος ; εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ.

— Φεῦ ! μόνον εἰς τὸν κύριον Διδιέ ἐβασιζόμην διὰ νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς τὸν βασιλέα, πρὸς τὸν ὅποιον ἔχω ν' ἀπευθύω μίαν παράκλησιν.

— Παιδίον ! εἶπεν ἡ Καικιλία, ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε εἴσθε ἡ προστατευομένη καὶ ἡ εὐνοουμένη τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Μὴ μὲ ἐμπαίζετε, εἶπε θλιβερῶς ἡ Κλοτίλδη.

— Οὐδὲν θὰ σας ἀρνηθῆ.

— Δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἐλπίσω.

— Ζητήσατε ἐλευθέρως.

— Λέγουσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι τὸσον αὐστηρὸς.

— Δὲν θὰ εἶναι διὰ σας, φίλη μου.

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένιζεν ἔκπληκτος τὴν οὕτως ὀμιλοῦσαν κυρίαν.

— Εἶπατέ μοι λοιπὸν τί ὀφείλω νὰ πράξω διὰ νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν βασιλέα.

Πᾶσαι αἱ κυρίαι ἠτένισαν ἀλλήλας μετὰ κακεντρεχοῦς μειδιάματος.

— Ὁραία μου κόρη, εἶπεν ἡ Καικιλία, γνωρίζω κάλλιστα τὰ ἔθιμα τῆς αὐλῆς καὶ θὰ σας ὀδηγήσω.

— Λοιπὸν στέργετε ; . . .

— Ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα νὰ τύχητε ἀκροάσεως παρὰ τῆ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι.

— Ὡ ! πόσον εἴσθε καλὴ, κυρία !

— Σήμερον μάλιστα, μετ' ὀλίγων.

— Πῶς θὰ πληρώσω τὴν τοιαύτην πρὸς ὑμᾶς ὑποχρέωσιν ;

— Ἀπλούστατα, ἀποδεχομένη τὸν ὄρον, τὸν ὅποιον θὰ θέσω.

— Δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων.

— Ἄν ἡμέραν τινὰ γίνετε πανίσχυρος, κυρία, δὲν θὰ λησμονήσετε ὅ,τι ἔπραξα δι' ὑμᾶς.

— Δὲν θὰ ἤμαι τόσον ἀχάριστος. . .

— Ναί, ἀλλὰ συνήθως αἱ γυναῖκες δὲν ἀποδίδουσι τοιαύτας ὑπηρεσίας, προσέθηκεν ἡ Καικιλία ὑψοῦσα ὑπερφηάνως τὴν κεφαλὴν, ὅταν μάλιστα εἶναι ἴσαι

κατὰ τε τὴν νεότητά καὶ τὴν καλλονήν.

Ἡ Οὐγονότη προσήλωσεν ἔκπληκτος τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Φιεβίλ.

— Λοιπὸν, εἴμεθα σύμφωνοι ; εἶπεν αὐτῇ.

— Φεῦ, κυρία, ἀπήντησεν ἡ Κλοτίλδη μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, οὐδέποτε θὰ γίνω ἰσχυρὰ καὶ πλουσία.

— Τίς οἶδεν, ὠραία μου !

— Ὁ βίος ἦτο πάντοτε δι' ἐμὲ τραχὺς καὶ σκληρὸς ! Μόνος ὁ Θεὸς συνετήρησε τὸ θάρρος μου κατὰ τὰς περιπετείας, τὰς ὁποίας ὑπέστην.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ ἀνύψωσεν ἔλαφρως τοὺς ὤμους.

— Ἄρνεσθε ;

— Δέχομαι ἐξ ὅλης καρδίας, κυρία ἔστε βεβαία, ὅτι θὰ διατηρήσω θρησκευτικῶς τὴν μνήμην τῆς πρὸς ἐμὲ εὐεργεσίας σας.

— Λοιπὸν ἡ συμφωνία ἐγένετο, εἶπεν ἡ Καικιλία, καὶ ἂν ἐπιθυμῆτε, δύναμαι ἀμέσως νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Ἀμέσως !

— Διατί νὰ βραδύνωμεν ; ἐμφανίζομένη ὡς πρέσβεια ὑμῶν, θὰ γείνω πάραυτα δεκτὴ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, εἶμαι βεβαία.

— Ὅτὰ μὲ συγχωρήσῃ ἄρα γε διὰ τὴν ἐνόχλησιν ;

— Ὅτὰ σας εὐχαριστήσῃ μάλιστα.

— Ἔστω λοιπὸν, ἀφοῦ τολμᾶτε !

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ ἐξῆλθε πάραυτα ἀφήσασα καγχασμόν.

Ἡ Κλοτίλδη ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μετ' ἀορίστου ἀνησυχίας καὶ ἐνδομύχου δυσαρρεσκείας.

Ἄν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤθελεν ὑψώσει τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ ἔβλεπε τὰ ἐχθρικά βλέμματα τῶν περὶ αὐτὴν κυριῶν καὶ ἤθελεν ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο ἀντικείμενον ζηλοτυπίας δι' αὐτάς. Καταβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ συντριβεῖσα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως ἀφήκε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων. Αἰφνης τυχαίως ἔψαυσε διὰ τῶν δακτύλων δεδιπλωμένην μεμβράνην, ἣν εἶχε λησμονήσῃ ἐκεῖ ἡ Καικιλία.

Ἡ Κλοτίλδη ἔλαβεν αὐτὴν, τὴν ἠνέφεξε μηχανικῶς καὶ ἀνέγνωσεν :

« Φραγκίσκος, χάριτι θεῶν βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, πρὸς τὸν προσφιλεῖ καὶ πιστὸν ἡμῶν θησαυροφύλακα Δυβάλ, ὑγιεῖαν καὶ στοργήν.

« Θέλομεν καὶ παραγγέλλομεν ὑμῖν, ὅπως ἐκ τῶν δηναρίων τοῦ θησαυροφυλακίου ἡμῶν πληρώσητε καὶ παραδώσητε τοῖς μετρητοῖς εἰς τὴν Καικιλίαν δὲ Φιεβίλ κυρίαν τῆς αὐλῆς ἡμῶν, τὸ ποσὸν τῶν τεσσαράκοντα πέντε λιβρῶν Καισαροδούρου, ἐχουσῶν ἄξιαν εἰκοσὶ χρυσῶν ταλλήρων, τὰ ὅποια δωροῦμεθα διὰ τοῦ παρόντος αὐτῇ τε καὶ ταῖς ἄλλαις δεσποινίσι καὶ κυρίαις, ταῖς ἀνηκούσαις τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς, ὅπως διανεμηθῶσιν αὐτὰ ὡς θέλουσι. Τοῦτο δὲ διὰ τὸν παρελθόντα μῆνα αὐτῶν Αὐγούστου, ὡς εἴθισται ἐκ τῶν ἀρχαίων χρόνων.

« Ἐδόθη ἐν Παρισίοις τὴν τελευταίαν Ἰουλίου 15. . . ».

Ἡ Κλοτίλδη ἀνέγνωσε πολλάκις τὴν παραδοξὸν ἐκείνην διαταγήν, καίτοι δὲ οὐδὲν ἐξ αὐτῆς ἠνῆοι, μετενόησεν οὐχ ἥττον ἐνστικτικῶς ὅτι κατέφυγεν εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

Ἐν τούτοις, ἡ θύρα ἠνέφχθη καὶ ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ μὲ πονηρὸν μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη.

Ἡ Κλοτίλδη ἠγέρθη καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν.

— Τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς, ἀγαπητή μου, εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, ἀλλ' ἐὰν εἶναι ἔτι καιρὸς. . .

— Νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν βασιλέα νὰ σας ἐπισκεφθῆ ; . . .

— Ναί, κυρία.

— Φεῦ ! εἶναι πολὺ ἀργά, εἶπεν ἡ Καικιλία.

Καὶ ὄντως, ὀπισθεν αὐτῆς ἤρχετο Φραγκίσκος ὁ Α', συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ.

Ἡ Κλοτίλδη ὀπισθοδρόμησεν ἔντρομος. Ἡσθάνετο τὰς δυνάμεις τῆς ἐγκαταλειπούσας αὐτὴν καὶ τὸ θάρρος τῆς ἐκλείπον.

Αἱ κυρίαι τῆς μικρᾶς συνοδίας προσέκλινον εὐσεβάστως ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτάς, προὐχώρησε πρὸς τὴν ἀκίνητον καὶ ὠχρὰν ὡς ἀγαλμα νεαρὰν κόρην.

— Πῶς ! ὀρθία ἤδη, φίλη μου ! ἀνέκραξε τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα.

Ἡ Κλοτίλδη κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν.

— Χάρις εἰς Ὑμᾶς, Μεγαλειότατε, ἡ προσφιλεῖς αὐτῇ κόρη οὐδὲν ἔπαθε κακόν !

Καὶ διὰ κινήσεως πατρικῆς ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὴν παγωμένην χεῖρα τῆς νεαρᾶς κόρης ἡ ἐκείνη ἀπέσυρεν αὐτὴν ἀποτόμως καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ βασιλέως.

— Δικαιοσύνην, Μεγαλειότατε ! ὑπερασπίσατέ με, ἐψιθύρισε διὰ τρεμούσης φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

Φραγκίσκος ὁ Α' καὶ ὁ αὐλικὸς ἀντήλλαξαν βλέμμα συνεννοήσεως, εἶτα δ' ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπεμάκρυνε τῆς αἰθούσης τὰς κυρίας τῆς μικρᾶς συνοδίας καὶ κλείσας τὰς θύρας ἐπανῆλθε παρὰ τῆ βασιλεῖ.

Ὁ βασιλεὺς ἠτένισε περὶ ἑαυτὸν καὶ βέβαιος ὦν ὅτι μόνος ὁ Μονσενὺ ἦν μάρτυς ἐκεῖ, εἶπε τῇ Κλοτίλδῃ :

— Ἐγερθῆτε, δεσποινίς.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ἐκείνη, θὰ μείνω γονυπετὴς μέχρις οὐ εἰσακούσητε τὴν παράκλησίν μου.

Ὁ Φραγκίσκος συνοφρυώθη.

— Ἐναντίον τίνος λοιπὸν ἐζητήσατε δικαιοσύνην καὶ προστασίαν ;

— Κατὰ τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ !

Ὁ βασιλεὺς ἐφάνη ἐκπλαγείς.

— Σὰς προσέβαλε λοιπὸν ὁ κόμης Αὐρηλιανός ;

Ἐκείνη κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν.

— Ὡμιλήσατε ἀφόβως, φίλη μου.

— Μεγαλειότατε, ἀφοῦ μὲ ἐφιλοξένησεν ὁ κύριος δὲ Μονσενύ, μὲ κρατεῖ ἐδῶ φυλακισμένην.

— Μήπως εἶναι ὄνειρον τῆς τετραγμένης φαντασίας σας ;

— Μεγαλειότατε, ἐρωτήσατε τὸν ἴδιον κύριον δὲ Μονσενύ.

Ὁ Φραγκῖσκος ἠτένισε τὸν κόμητα.

— Ἀκούετε, κύριε ;

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ἀπήντησε μετὰ καταφρονητικοῦ μειδιάματος :

— Ἀνοησία. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ ὑπερασπισθῶ.

Ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε τότε τὴν Κλοτίλδην :

— Καὶ ὑπὸ ποίαν πρόφασιν ὁ ἔντιμος οὗτος εὐγενὴς κατεχράτο τῆς κυριότητός του ;

— Ἰσχυρίζεται, Μεγαλειότατε, ὅτι εἶμαι δούλη του. Δούλη του! ἐγώ, ἥτις ἔρχομαι ἐκ τοῦ βάρους τῶν Σεβέν. Δὲν γνωρίζω ποῖα εἶναι τὰ σχέδια τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ, ἀλλὰ βλέπουσα αὐτὸν νὰ μὲ κρατῇ παρὰ τὴν θέλησίν μου, ἀκούουσα αὐτὸν ὑβρίζοντά με διὰ προσβλητικῶν λόγων, κατελήφθην ὑπὸ τρόμου.

Φραγκῖσκος ὁ Α΄ ἐφάνη σκεπτόμενος, ἠτένισε δ' εἶτα μετ' ὀργῆς τὸν κόμητα Δύρηλιανόν.

Οὗτος προσπειοῖθη ὅτι συνεκινήθη διὰ τὴν μεταβολὴν τῶν πρὸς αὐτὸν διαθέσεων τοῦ βασιλέως καὶ ἔσπευσε νὰ εἴπῃ :

— Μεγαλειότατε, ἐρωτήσατε τὴν δεσποινίδα τί περιμένει ἐκ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἡ δικαιοσύνη, τὴν ὁποῖαν ζητῶ, ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδη, εἶναι νὰ μοὶ ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι τοῦ πύργου τούτου, ὡς εἰς τὴν ἀθλιεστέραν ἐπαίτιδα. Μεγαλειότατε, μὲ ἐβοηθήσατε πρὸ ὀλίγου γενναίως, διὰ τοῦτο ἀπευθύνομαι πρὸς τὸν σωτήρά μου. Θέτω τὴν τιμὴν μου ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ μεγαλειότερου βοσιλέως τοῦ κόσμου.

Φραγκῖσκος ὁ Α΄ ἐφάνη συγκινηθεὶς ἐκ τῶν λόγων τούτων καὶ ἀπεκρίθη ἀνευ δισταγμοῦ :

— Ἀπὸ τῆς ὄρας ταύτης, εἰσθε ἐλευθέραι, δεσποινίς. Ποῦ θέλετε νὰ σὰς ὠδηγήσωσιν ;

Ἡ Κλοτίλδη ἠγέθη τρέμουσα σύσσωμος.

— Θὰ μεταβῆτε παρὰ τῆ οἰκογενείας σας.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἠτένισεν αὐτὸν μὲ δακρυδρέκτους ὀφθαλμούς.

— Μεγαλειότατε, εἶπε, δὲν ἔχω πλέον ἀσυλὸν δὲν ἔχω πλέον οἰκογένειαν. Πρὸ δύο μηνῶν ἐπυρπόλησαν τὴν οἰκίαν μας, ἡ δὲ μήτηρ μου ἀπέθανε χθὲς φονευθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Φραγκῖσκος ὁ Α΄ ἐφάνη εἰς ἄκρον συγκινημένος.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, ὡς εὐγενὴς, θὰ σὰς ἐκδικήσω· τίς λοιπὸν σὰς ἔφερεν εἰς τοιαύτην ἀπόγνωσιν ;

Ἡ Κλοτίλδη ἐφρικίασεν, ἔσχεν ὁμως τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσῃ χωρὶς νὰ διστάσῃ :

— Μεγαλειότατε. οἱ στρατιῶταί σας.

Ὁ βασιλεὺς συνωφρῶθη, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν. Συνεκρατήθη ἐν τούτοις καὶ ἀπήντησεν :

— Ἐξηγηθήτε, τέκνον μου. Κατηγορήσατε κατὰ πρῶτον τὸν κύριον δὲ Μονσενύ, ὅτι παρεβίασε τοὺς νόμους τῆς φιλοξενείας. Ἦδη, κατηγορεῖτε τοὺς στρατιώτας μου ὅτι πυρπολοῦσι τὰς οἰκίας τῶν ὑπηκόων μου καὶ φονεύουσι τὰς γυναῖκας. Ὁ βασιλεὺς θέλει τὰ πάντα νὰ μάθῃ.

Ἡ Κλοτίλδη ἠσθάνετο βιαίως πάλλουςαν τὴν καρδίαν τῆς καὶ τὰ χεῖλη τῆς τρέμοντα ἐκ τοῦ φόβου, ἀλλ' ἐνεθυμήθη τὴν μητέρα τῆς καὶ τὸν Θεὸν καὶ ὑπέλαβε θαρραλέως :

— Λοιπὸν! θὰ σὰς εἶπω τὰ πάντα, Μεγαλειότατε, ἔστω καὶ ἂν γείνω θύμα τῆς εἰλικρινείας μου. Γνωρίζω ὅτι οἱ βασιλεῖς ζῶσιν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἐπ' ὀνόματι των διαπραττομένων. Τὸ αἷμα τῶν θυμάτων δὲν φθάνει μέχρις αὐτῶν, θὰ κηλιδώσῃ ἐν τούτοις τὰς χεῖρας των ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ ὑπερτάτου Κριτοῦ. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ εὐγενὴς ἱππότης, ὅστις ὑπέσπλαγγίσθη ἄγνοστον κόρην, εἶναι τόσον αἰμοβόρος. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ, ἂν ἡ ἐλευθερία τῶν λόγων μου ἐπισύρῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς μου τὴν βασιλικὴν Ὑμῶν δυσμένειαν. Ὑμεῖς, ὁ δικαστὴς μου, ὁ σωτήρ μου, ὁ βασιλεὺς μου θὰ μὲ καταφρονήσετε καὶ θὰ μὲ μισήσετε ὡς ἔντομον, τὸ ὅποῖον καταπατεῖ τις ὑπὸ τοὺς πόδας του. Ἄλλ' ὁ Θεὸς μὲ βλέπει καὶ μὲ διατάσσει νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, καθὼς καὶ ἐνώπιον τοῦ δημίου.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Αἱ σχέσεις ἤρχισαν κατὰ μικρόν, ἀλλ' ἀμφοτέροι ἀμέσως σχεδὸν ἐμάντευσαν ἀλλήλους. Τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν διορατικότητα τοῦ Πλάτωνος Βελτίστσεφ. Καὶ ἦτο τὸ πρῶτον κτύπημα, τὸ κατενεχθὲν ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς ζηλοτυπίας του μετὰ τὸν γάμον. Ὁ θαλαμηπόλος, ἐρχόμενος πρὸς ἐπίσκεψίν του, ἤξιον αὐτὸν τοσαύτης προσοχῆς, ὅπως ἀπήτουν αἱ συνθήκαι τῆς εὐπρεπείας, ἀπάσας ὁμως τὰς φιλοφρονήσεις του ἐπεδαψίλευεν ἀποκλειστικῶς τῇ Λιουδμήλᾳ. Αἱ περὶ τοῦ κόσμου γνώσεις του, ἡ εὐρεῖα καὶ πολυποικίλος γνωριμία του πρὸς τὸν ἐν Εὐρώπῃ βίον, αἱ σχέσεις του ἐν γένει, πάντα ταῦτα παρεῖχον αὐτῷ ἀφθονον ὕλικόν πρὸς ἐνδιαφερούσας συνδιαλέξεις, τὸ δὲ ὕψος του, ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν καὶ τοῦ

φέρεισθαι καθίστων αὐτὸν λίαν διαφέροντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Λιουδμήλας. Ἄλλὰ παραδόξον! Ὁ Βελτίστσεφ, παριστάμενος μεταξὺ αὐτῶν, ἠσθάνετο ἀκουσίως ὅτι εἶνε ὄλως περιττός καὶ ξένος εἰς τὰς φιλικὰς ταύτας συνδιαλέξεις, καίτοι, οὔτε ὁ Βιάζνικεφ, οὔτε ἡ σύζυγος αὐτοῦ οὐδέποτε τῷ ἔδωκαν νὰ αἰσθανθῇ τοῦτο ψηλαφητῶς. Ἄλλ' ἤδη αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐγένετο αἰσθητὸν τῷ Βελτίστσεφ, καὶ ἡ ζηλοτυπία, ληληθότως ὑφεῖρπεν εἰς τὴν καρδίαν του. Καθίστατο ἀπότομος, καὶ προδήλως ἐφαίνετο δυσηρεστημένος κατὰ τινος, εὐθύς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βιάζνικοφ· ἀλλ' ἡ Λιουδμήλα, προσποιεῖται ὅτι δὲν παρετήρει τὴν ἀλλοίωσιν τῆς διαθέσεώς του καὶ τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἐβασάνιζε καὶ κατέτρωγε τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς.

Ἐπρότεινέ ποτε αὕτη τῷ Βιάζνικοφ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν ἐκτεταμένον κήπὸν τῆς. Ὁ Βελτίστσεφ ἐπίσης τοὺς ἠκολούθησε, χωρὶς ἡ σύζυγός του νὰ τὸν προσκαλέσῃ. Ἄλλὰ, καίτοι παρόντος τούτου, ἡ συνδιαλέξις, στηριζομένη ἐπὶ τῶν εὐφῶν ἐκείνων διαφορουμένων καὶ ὑπονοουμένων, ἀλλὰ μετὰ πάσης τῆς εὐπρεπείας γενομένων ὑπαινιγμῶν, δι' ὧν διαλαμπεῖ ἐνίοτε ἡ εὐστοχος εὐτραπελία πολυπύρου ἀνδρός, ἔβαινε ἀπροσκόπτως μεταξὺ τοῦ θαλαμηπόλου καὶ τῆς Λιουδμήλας, ὡς ἐὰν οὗτοι μὴ παρετήρουν τὸν Πλάτωνα, ὅστις μεγάλως ἐπεθύμει νὰ εὕρῃ ἀφορμὴν τινα πρὸς διαπληκτισμόν, ἥτις ὁμως δὲν τῷ ἐδίδετο, οὔτε ὑπὸ τῆς συζύγου του, πολλῶ δ' ἤττον ὑπὸ τοῦ ξένου.

Ὁ Πλάτων ἠγανάκτει καὶ δάκνων τὰ χεῖλη, ἐξέφραζε τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασίν του μόνον ἀπωθῶν διὰ τῆς κεφαλῆς τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Ἐν τούτοις καὶ ἡ ἐκδήλωσις αὕτη δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς συζύγου του, καὶ ἐν τέλει, ὁ δυστυχὴς σύζυγος ἐδέησε νὰ αἰσθανθῇ ζωηρότερον ἔτι, ὅτι οὐχὶ μόνον περιττός ἦτο μεταξὺ τοῦ ζεύγους τούτου, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀνέλαβε τὸ μωρὸν πρόσωπον ἀφάνου τινὸς φρουροῦ καὶ κατασκόπου.

Οὐχ ἦσσαν, ἀναγνωρίζων τὸ ἄτοπον τοῦτο, ἐξηκολούθει ἐν τούτοις νὰ διαδραματιζῆ τὸ ἄχαρι πρόσωπον, οὕτως ὥστε, ἐπὶ τέλους, εἰς παρόμοιόν τινα περίπατον ἐν τῷ κήπῳ, ἡ Λιουδμήλα εὗρε τρόπον ν' ἀποπέμψῃ αὐτὸν ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ἵνα οὗτος διατάξῃ τὰ τῆς παρασκευῆς τοῦ τελῶ, διὰ τὸ ὅποῖον ἔξαρνα τῆς ἤληθεν ἡ διάθεσις, ἀλλ' ὅπερ προσφερόμενον, δὲν ἔπινεν.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μηδαμινόν, ἠνάγκασε τὸν σιωπηλὸν μέχρι τοῦδε Πλάτωνα νὰ ὁμιλήσῃ.

— Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ ἔρχεται τόσον συχνὰ ἐδῶ αὐτός ὁ κύριος, μετὰ δυσαρσεκειᾶς εἶπεν οὗτος πρὸς τὴν σύζυγόν του μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βιάζνικοφ.

— Καὶ διατί ; Εἶνε τόσον ἀξιαγάπητος ἄνθρωπος! ἀπαθῶς ἀπεκρίθη ἡ Λιουδμήλα.

— Ἴσως εἶνε ἀξιαγάπητος, ἀλλ' εἰς ἐμὲ τοῦτο δὲν ἀρέσει!

— Εἰς ἐμέ, τούναντίον ἀρέσει πολύ, ἐπέφερον εἰς τοῦτο ἡ σύζυγος διὰ τοῦ αὐτοῦ ἡρέμου ὕφους.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἔρχεται ἐδῶ τόσο συχνά!

— Ἐγὼ, τούναντίον τὸ ἐπιθυμῶ πολύ, καὶ δὲν βλέπω τὸν λόγον διατί νὰ μὴν ἔρχεται.

— Νομιζῶ, ὅτι ὡς οἰκοδεσπότης, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφέρω τὴν θέλησίν μου!

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι σύζυγος καὶ πλειότερον σοῦ ἔχω δικαίωμα νὰ καλοῦμαι οἰκοδέσποινα.

— Ἄλλὰ θὰ κατορθώσω, ὥστε νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον ἐδῶ! ἐξοργισθεῖς, ἀνεφώνησεν ὁ Βελτίσσεφ.

— Τότε θὰ πηγαίνω ἐγὼ πρὸς αὐτόν, ἐξέφρασεν ἡ σύζυγος, οὐδὲ κατὰ κεραίαν μεταβαλοῦσα τὴν παραδειγματικὴν ἡρεμίαν τῆς.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμεν!

— Θὰ τὸ ἰδῆτε! καὶ ἂν σκεφθῆτε νὰ φέρετε τίποτε σκάνδαλον, σὰς ἀφίνω καὶ φεύγω, ἰδοὺ τὸ πᾶν! Ἐνθυμηθῆτε, φίλτατε, προσέθετο αὐτῇ, ὅτι πολὺ πρὸ τοῦ γάμου μας ἀκόμη, ἀνέλαβον πλήρη ἐλευθερίαν νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω.

— Ναί, ἀλλὰ συγχρόνως, ὑπεσχέθητε ὅτι δὲν θὰ διαπράξῃτε τι θίγον τὴν τιμὴν τοῦ ἰδικοῦ σας καὶ τοῦ ἰδικοῦ μου ὄνματος.

— Πιστεύσατε λοιπὸν ὅτι γνωρίζω νὰ κρατῶ τὰς ὑποσχέσεις μου, μετ' ἐλαφρῶς ὑποκλίσεως ὑπέλαβεν ἡ Λιουδμήλα. Ἐκδηλοῦσα ἐναργῶς ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος περαιτέρω συνδιάλεξις τὴν δυσπρόσπει, καὶ κυρίως — ἦτο ὅπως ἀνωφελής.

Καὶ ὁ Πλάτων Βασιλείεβιτς ἐδέησε νὰ σιγήσῃ.

Ἄλλην τινα ἐσπέραν ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ κυνηγίου δὲν εὔρε τὴν Λιουδμήλαν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ κυρία;

— Ἐπῆγε νὰ κάμῃ περίπατον ἔφιππος.

— Μόνη;

— Ὅχι, εἶχε καὶ σύντροφον.

— Ἐνα, ἢ ἦτο καὶ κανεὶς ἄλλος;

— Ὅχι μόνον οἱ δύο τους.

— Σέλωσέ μου τὸ ἄλογο! γρήγορα, νὰ σὰς πάρῃ ὅλους ὁ διάβολος! ἀνέκραξεν ὁ Βελτίσσεφ, μὴ κρίνων ἀναγκαῖον νὰ μετριάσῃ ἐνώπιον τοῦ ὕπνου τὴν ἐξαψὶν τῆς ζηλοτύπου ἀθυμίας του.

Μετὰ πέντε λεπτά, παρὰ τὸ περίπτειρον, ἔτοιμος ὁ ἵππος ἔτυπεν ἤδη ἀνυπομόνως τὸ ἔδαφος διὰ τῆς ὀπλῆς του.

— Ποιὸν δρόμον ἐπῆραν; ἠρώτησεν ὁ Πλάτων θέτων τὸν πόδα εἰς τὸν ἀναβολέα.

— Τὸν δρόμον τῆς Βιαζμηνόφκας.

«ὦ διάβολε! εἰς τὴν ἑπαυλίαν του τάχα ἐπῆγε;» πλήρης μίσους διελογίσθη οὗτος καί, κεντήσας διὰ τῶν πτερινιστῆρων τὸν ἵππον, ὤρμησεν ὡς λυσσῶν πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταύτην.

Διατρέξας τρία περίπου στάδια, εἶδεν οὗτος δύο ἵππεις ἐπὶ τῆς παρὰ τὸ ἄλσος ὁδοῦ. Παρατηρήσας δὲ προσεκτικώτερον

ὁ Βελτίσσεφ ἀνεγνώρισε τὴν ἀμαζόνα μετὰ τοῦ ἵππου αὐτῆς.

Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκέντησεν αἰσχροὶ ὑποψία καὶ τὴν καρδίαν του κατέλαβεν οἰκτρὰ ἀθυμία. Συνεκράτησε τὸν ἵππον του καὶ παρατηρεῖ ἐπιμόνως, ἐπιθυμῶν καὶ φοβούμενος νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς τὴν σύζυγόν του ἢ εἰς τὸν Βιάζμινωφ κίνημά τι, δυνάμενον νὰ ἐξηγήσῃ αὐτῷ ὀφθαλμοφρικῶς περὶ τῆς στενότητος τῶν σχέσεών των. Ἄνεμενε καὶ ὑπέθετεν ὅτι αὕτη θὰ τῷ ἐδίδοε τὴν χεῖρα, ἴσως, ἐκεῖνος, ἐκ τοῦ ἵππου θὰ περιέβαλλε τὴν ὄσφυν αὐτῆς καὶ θὰ ἔσυρε πρὸς τὸν ὄμῶν του τὴν κεφαλὴν τῆς. Ἄλλὰ μάλιστα κατεσκόπευεν ὁ Πλάτων οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη, καὶ οἱ ἵππεις, προφαιῶς, παιδρῶς συνδιαλεγόμενοι, διυθύνοντο βάρη πρὸς τὴν Βιαζμηνόφκην.

Ὁ Βελτίσσεφ ὤρμησε τροχάδην κατόπιν αὐτῶν, μετ' οὐ πολὺ δέ, ὁ ποδοβολητὸς τοῦ ἀφρίζοντος ἵππου του ἠνάγκασεν αὐτοῦς νὰ στραφῶσι.

— Σὺ εἶσαι, Πλάτων; μετὰ τίνος ἐκπλήξεως δυσαρέστου, ἐφώνησεν ἡ Λιουδμήλα, ὅταν οὗτος ἐπλησίασεν ἐγγύτερον.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι! ἀσθμαίνων ὀλίγον ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ δρόμου, ἀπεκρίθη ἀρκετὰ ἀποτόμως ὁ Βελτίσσεφ.

Ἡ Λιουδμήλα συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, ἀλλ' ὁ συνοδεύων αὐτὴν οὐδὲν παρατήρησεν.

— Τί ἔχεις; εἶσαι τόσο ὠχρὸς! Ἀναμφιβόλως θὰ ἦσο ἀσθενής! ἀπαθῶς, καίτοι διὰ τίνος μερίμνης, ἀπετάθη αὕτη πρὸς τὸν σύζυγον.

— Ὅχι... δὲν ἔχω τίποτε... εἶμαι πολὺ καλά... θέλω περίπατον, διακεκομμένως ἐτραύλισεν ὁ Βελτίσσεφ.

— Ἄ, περίπατον; Ἄι, τότε νὰ μὴ σὲ ἐμποδίζωμεν λοιπὸν! ἐμειδίασεν αὕτη καὶ παρεμέρισε τὸν ἵππον τῆς, ὡσεὶ διδουσα δρόμον εἰς τὸν σύζυγόν τῆς.

Ὁ Βελτίσσεφ εἰσῆγε καὶ ἴστατο χωρὶς νὰ κινηθῆ τῆς θέσεώς του θεωρῶν τὴν σύζυγον καὶ τὸν Βιάζμινωφ διὰ βλέμματος, ὅπερ ἐπρόδιδεν ὅτι ἠσθάνετο ἅπασαν τὴν ἀμυχανίαν τῆς θέσεως, εἰς ἣν διετέλει, ἀγνωστὸν τὴν ἀποφασίση καὶ πῶς νὰ ἐνεργήσῃ.

— Ὅχι, φίλε μου, ἐγὼ τὸ βλέπω εἰς τὸ πρόσωπόν σου ὅτι εἶσαι ἄρρωστος! Πήγαινε εἰς τὸ σπίτι! Κ' ἐγὼ θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα! εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα, διὰ τοῦ εὐγενεοῦς ἐκείνου καὶ ὀριστικοῦ τόνου, ὅστις δὲν ἐπιτρέπει παρακοὴν ἢ ἀντίρρησην.

Ὁ Βελτίσσεφ ἐτέθη ἐν ἀμυχανίᾳ, ἀνῆγειρε τὸ ἐλαφρὸν πιλίκιον του, ἔστρεψε τὸν ἵππον του καὶ κατησχυμένος ἐπανάκαμψεν εἰς τὰ ἴδια.

Ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἐμαίνετο ἀνίσχυρος καταγιγίς.

— Ὡς βλέπω... φέρεσθε πρὸς αὐτὸν ἀνευ φιλοφρονήσεων! διαβολικῶς μειδιῶν παρατήρησεν ὁ Βιάζμινωφ, ὅταν ὁ δυστυχὴς σύζυγος ἀπεμακρύνθη εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν.

— Πολὺ ὀλίγον μὲ μέλει! ἀνασπῶσα τοὺς ὦμους παιδρῶς ἐγέλασεν ἡ Λιουδμήλα καὶ κεντήσασα τὸν ἵππον τῆς ὤρ-

μησε πρὸς τὴν ἐναντίαν τοῦ συζύγου τῆς διεύθυνσιν.

Ὁ κομψὸς θαλαμηπόλος μόλις ἐπρόφθανε τὴν εὐτολμον ἀμαζόνα του.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα ἡ Λιουδμήλα ἀνεχώρησε καὶ αὐτὴς ἔφιππος, ἀλλ' ἀνευ τοῦ Βιάζμινωφ ἤδη καὶ δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἐκδρομὴν ταύτην. Μετὰ θλίψεως ὁ Βελτίσσεφ ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς ταύτην, καὶ ἐν τυραννικῇ ἀνυπομονησίᾳ βηματίζων εἰς ὄλους τοὺς θαλάμους τῆς οἰκίας, καὶ καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἐρχόμενος πρὸς ἅπαντα σχεδὸν τὰ παράθυρα, μάλιστα ἀνεμενε καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν τὴν ἐπάνοδον τῆς συζύγου του. Ἡ νύξ ἐπῆλθεν ἤδη, χωρὶς ἐκεῖνη νὰ φανῆ. Ἡτοιμάζετο ἤδη ν' ἀποστείλῃ ἀνθρώπους πρὸς ἀναζήτησίν τῆς, ἀλλ' ἐπὶ μακρὸν ἐταλαντεύετο, ἀγνοῶν ἂν ἔπρεπε νὰ προβῆ εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, καὶ ὅμως ἡ ὥρα παρήρχετο, καὶ πόσαι-πόσαι σκέψεις ἐπῆρχοντο εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Πλάτωνος κατὰ τὰς βραδυνούσας ὥρας τῆς ἀνιαρᾶς ταύτης ἀπομονώσεως!

Ἐπὶ τέλους, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐπέστρεψεν ἡ Λιουδμήλα καὶ διὰ ταχέων βηματῶν εἰσῆλθεν εὐθέως πρὸς τὸν κοιτῶνά τῆς.

Ὁ Βελτίσσεφ ἀκολουθῶν αὐτὴν ἤρξατο ἤδη καθ' ὁδὸν νὰ τῇ κάμνη παρατηρήσεις, ἀλλ' ἡ σύζυγος, μὴ ἀξιούσα αὐτὸν ἀπαντήσεως, διωλίσθησεν εἰσελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς καὶ ἀφῆνης ἐκλείδωσε τὴν θύραν σχεδὸν ὑπ' αὐτὴν ἤδη τὴν ρίνα τοῦ ἐκπλήκτου συζύγου τῆς.

Οὗτος ἔκρουσε τὴν θύραν. Δὲν τῷ ἠνοίξαν. Ἐπανέλαβε τὸ κτύπημα πολλάκις καὶ ἐκάστοτε σφοδρότερον. Οὐδεμίαν ἀπάντησιν. Προδήλως, ἡ Λιουδμήλα δὲν εἶχε σκοπὸν σήμερον νὰ ἀπαντήσῃ.

Ὁ Βελτίσσεφ, ἀνεμενε, ἀνεμενε καὶ ἐπὶ τέλους, μανιώδης μέχρις ὑψίστου βαθμοῦ, ἀλλ' ἀνίσχυρος ἀπέναντι τῆς χαλυβδίνης καὶ ἀκάμπτου συζύγου του ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΟ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Διήγημα

SABIE DE MONTEPEN

Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ΔΒ'

Ἡ μυστηριώδης ἐπιστολή.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεως τοῦ Νικόλα εἰς Θιλ-Σατέλ, ὁ ὑπηρετὴς τῆς ἀγροικίας ἠνέφξε τὴν θύραν τοῦ μικροῦ σταύλου καὶ εὔρε τὸν ἀπαισίαν τὴν ὕψιν ἔχοντα γέρον-

τα κοιμώμενον, καθ' ἃ τοῦλάχιστον ἐφαί-
νετο.

— Ἐ! καλὲ ἄνθρωπε, ... εἶπεν αὐτῷ
... πῶς εἶσαι σήμερα;

— Καλὰ ... εἶπεν ὁ γέρον ἔγερθεὶς
μετὰ κόπου.

— Θέλεις τίποτε;

— Θέλω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν νέαν ὅπου
ὀνομάζεται Στεφάνα.

— Πότε;

— Τώρα ἀμέσως.

— Ἀδύνατον.

— Διατί;

— Διότι κοιμάται.

— Ἐξύπνησέ την ... εἶναι ἀνάγκη.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐξήγαγε τοῦ θυλα-
κίου του πεντόφραγκον καὶ ἔδωκεν αὐτὸ
εἰς τὸν παῖδα, προσθέσας:

— Αὐτὸ εἶναι δικό σου· ἀλλὰ πήγαίνε
νὰ μοῦ φέρης τὴν Στεφάνα, ὅσον τὸ δυνα-
τὸν γρηγορώτερα.

Ὁ παῖς ἀπῆλθε τρέχων, καὶ μετὰ τινα
λεπτὰ ἐπανῆλθε λέγων:

— Ἡ δεσποινίδα Στεφάνα ἔρχεται ...
ἀλλὰ δὲν τῆς εἶπα ποῖος τὴν περιμένει ...

Ὁ γέρον καθήσας ἐπὶ τοῦ παρὰ τὴν
θύραν τοῦ σταύλου μικροῦ λιθίνου ἑδράνου,
περιέμενε.

Μετὰ πέντε λεπτά, ἐφάνη ἡ Στεφάνα
ἐρυθροῦς ἔχουσα ἔτι τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ
τοῦ ὕπνου, καὶ ἀφοῦ παρετήρησε καλῶς
εἶπεν ἐν ὀργῇ:

— Δὲν βλέπω κανένα ... Μὲ ἐγέλασεν
ἐκεῖνος ὁ κατεργάρης ... Θὰ μοῦ τὸ πλη-
ρώσῃ.

— Ἐγὼ σὰς ἐζήτησα, δεσποινίδα, εἶ-
πεν ὁ γέρον.

— Καὶ τί μὲ θέλετε;

— Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσω μὲ
τὴν κυρίαν σὰς.

— Καὶ τί θὰ τῆς εἰπῆτε;

— Μόνον εἰς ἐκείνην εἰμφορῶ νὰ τὸ
εἰπῶ.

— Θὰ τῆς ζητήσητε ἐλεημοσύνην;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἐλεημοσύνης.

— Φοβοῦμαι ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐκοιμή-
θηκε καλὰ ἀπόψε καὶ δὲν θέλω νὰ ἔμβω
εἰς τὸν κοιτῶνά της τόσοσον πρωτῖ.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγκη, διότι θὰ
τῆς ὁμιλήσω διὰ πρᾶγμα ὅπου τὴν ἐνδια-
φέρει πολύ.

— Ἐγὼ τῆς τὸ λέγω, ἀλλὰ δὲν εἰ-
ξεύρω ἂν σὰς δεχθῆ.

— Ἐχετε ὀλίγον χαρτί καὶ ἓνα κον-
δύλι, διὰ νὰ τῆς γράψω δύο λέξεις;

— Εἶναι ὅ,τι χρειάζεται δι' αὐτὸ εἰς
τὴν μεγάλην αἰθουσαν.

— Ἄς πᾶμε λοιπὸν ἐκεῖ, ἀμέσως.

Ἡ Στεφάνα ἠκολούθησε τὸν γέροντα,
ψιθυρίζουσα:

— Εἶναι πολὺ περίεργον ... πολὺ πε-
ρίεργον!

Ὁ παράδοξος γέρον, εἰσελθὼν εἰς τὴν
αἰθουσαν, ἔλαβε τεμάχιον χάρτου καὶ ἔ-
γραψεν ἐπ' αὐτοῦ:

«Ἐνας ὅπου ἐγνώρισε τὸν Καλλιουέ,
γνωρίζει μυστικόν, τὸ ὅποιον ἀποβλέπει
ὄχι μοναχὰ εἰς τὴν δεσποινίδα Ἰωάνναν,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Μαγδαληνὴν Δεβεζαί

καὶ εἰς τὸν Λουκιανὸν Βιλλεδιού. Δι' αὐτὸ
τὸ μυστικὸν ἢ θυγατέρα τοῦ δασοφύλακα
θὰ ἔδινεν ὅλην τὴν τὴν περιουσίαν. Αὐ-
τὸς ὅπου τὸ γνωρίζει τὸ πουλεῖ πολὺ ἐ-
φθηνότερα. Εὐχαριστιέται εἰς ποσόν, ὄχι
πολὺ σπουδαίον. Ἀλλὰ ὁ καιρὸς βιάζει,
καὶ εἶναι ἀνάγκη ἢ νὰ δεχθῶν τώρα αὐ-
τὸν τὸν ἄνθρωπον, ἢ ποτέ. Περιμένει.»

Ἐκλῆσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην διὰ
καρφίδος καὶ τείνας αὐτὴν πρὸς τὴν νεά-
νιδα, εἶπεν αὐτῇ ἐπιτακτικῶς:

— Πηγαίνετε τὴν ἀμέσως.

Ἡ Στεφάνα ἔδραμεν εἰς τὸν κοιτῶνα
τῆς κυρίας της.

— Τί θέλεις, κόρη μου; .. εἶπεν αὐτῇ
ἡ Ἰωάννα.

— Ἐχω μίαν ἐπιστολὴν διὰ σὰς. Μοῦ
τὴν ἔδωκε αὐτός, ὅπου ἦλθε ἐχθὲς τὸ
βράδυ μὲ τὸν Νικόλα.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι;

— Ὁ χειρότερος ἀγριάνθρωπος, ὅπου
ἔχω ἰδῆ εἰς τὴν ζωὴν μου. Σωστός λη-
στής. Ὁ Νικόλας τὸν ἀπάντησε εἰς τὸ
δρόμο.

— Ποῦ εἶναι ἡ ἐπιστολή;

Ἡ Ἰωάννα λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν καὶ
ἀναγνοῦσα δις καὶ τρίς αὐτὴν, ὡσανεὶ ἤ-
θελε νὰ ἐντυπωθῆ κάλλιον ἐν τῷ ἐγκε-
φᾶλφ της τὸ περιεχόμενον, εἶπεν:

— Εἶσαι βέβαιη, Στεφάνα, ὅτι αὐτὸς ὁ
ἄνθρωπος δὲν εἶναι τρελλός;

— Δὲν πιστεύω. Εἶναι ἀσχημομούρης,
ἀλλὰ δὲν φαίνεται τρελλός.

— Μὴν ἦναι φόβος νὰ τὸν δεχθῆ κα-
νεὶς;

— Ἄ! ὅσο δι' αὐτὸ, ὄχι ... μάλιστα
ἂν ἦναι καὶ κανένας ἐδῶ κοντά.

— Ποῦ εἶναι ὁ Νικόλας;

Ἡ Στεφάνα, κύψασα ἀπὸ τοῦ εἰς τὸν
κῆπον βλέποντος παραθύρου, εἶδε τὸν πλα-
νόδιον ἔμπορον παρατηροῦντα περιέργως
ἀγαλαμάτιόν τι τῆς Ἀφροδίτης, ἐνῶ ὁ Σγου-
ρὸς σείων τὴν οὐρὰν ἐφαίνετο βλέπων καὶ
αὐτὸς μετὰ τῆς αὐτῆς περιεργίας.

— Ἐδῶ εἶναι ... εἶπεν ἡ Στεφάνα ... Θέ-
λετε νὰ τὸν φωνάξω;

— Ναί· εἰπέ τῷ νὰ ἔλθῃ ἐπάνω.

Ἡ Στεφάνα, κύψασα αὐθις ἀπὸ τοῦ πα-
ραθύρου, ἐκάλεσε τὸν πλανόδιον ἔμπορον,
ὄν μετὰ δύο λεπτά εἰσήγεν εἰς τὸν κοι-
τῶνα τῆς Ἰωάννας, λέγουσα αὐτῷ:

— Μικρὲ μου Νικόλα, ἡ δεσποινίδα σὲ
θέλει.

Ἡ Ἰωάννα εἶπεν εἰς τὸν Νικόλαν τί
ἤθελε παρ' αὐτοῦ· εἶτα δοῦσα αὐτῷ πυ-
ροβόλον πλήρες, τὸν ἔκρυσεν ἐν τῷ πα-
ρακειμένῳ θαλάμῳ, εἰπούσα:

— Ἄν σὲ κραξῶ, τρέξε εἰς βοήθειάν
μου.

Εἶτα, στραφεῖσα πρὸς τὴν Στεφάναν,
προσέθετο:

— Φέρε μου τὸν ἀγριάνθρωπον... καὶ
μένε ἐδῶ, ἕως οὐ νὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ νὰ ἐξέλ-
θῃς.

Ἡ Στεφάνα ἀπῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν
τοῦ ἀγνώστου, ἡ δὲ Ἰωάννα μείνασα μόνη
ἐσκέπτετο:

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι
τρελλός ... τί μυστικὸν νὰ ἦναι ὅπου εἰ-

ξεύρει ... Θεέ μου! χάνω τὸν νοῦν ...
ἀλλὰ βέβαια πρέπει νὰ ἦναι τρελλός.

ΛΓ'

Ἄγοραπωλοῦσα

Ἡ Στεφάνα ἐπανεληθοῦσα εἶπεν:

— Ἴδου ὁ ἄνθρωπος, δεσποινίδα.

Καὶ εἰσήγαγε τὸν γέροντα.

Ἡ Ἰωάννα, ἰδοῦσα αὐτόν, ἐφρικίασε καὶ
ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα.

— Δεσποινίδα, εἶπεν ὁ ἄγνωστος,
ἔχετε ἀδικον νὰ φοβάσθε... Δὲν σκοπεύω
νὰ σὰς βλάψω ... θέλω μάλιστα νὰ σὰς
κάμω πολὺ καλόν.

— Δὲν φοβοῦμαι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, καὶ
εἶμαι ἔτοιμη νὰ σὰς ἀκούσω.

Ὁ γέρον δειξας, τὴν Στεφάναν, προσ-
έθετο:

— Δὲν πρέπει νὰ ἀκούσῃ ἄλλος τὴν
ὁμιλίαν μας.

— Ἡ κόρη αὐτῆ χαίρει ὅλην μου τὴν
ἐμπιστοσύνην. Δὲν εἰμφορεῖ νὰ μείνῃ;

— Ὅχι.

— Διατί;

— Διότι δὲν θέλω.

— Τότε καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σὰς ἀ-
κούσω.

— Τότε θὰ χάσετε ἐσεῖς, καὶ ὄχι ἐγὼ.
Καὶ ὁ γέρον ἐποίησε δύο ἢ τρία βήματα
πρὸς τὴν θύραν, ὅπως ἀπέλθῃ.

— Μείνατε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα. Καὶ
στραφεῖσα πρὸς τὴν Στεφάναν προσέθετο:

— Πήγαίνε εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, κόρη
μου

Ἡ Στεφάνα ἐξῆλθε.

— Τώρα εἴμεθα μόνον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα,
ὁμιλήσατε.

— Δεσποινίδα... γνωρίζω πολλὰ πράγ-
ματα διὰ σὰς καὶ διὰ τοὺς δικούς σας,
τὰ ὅποια ἐσεῖς δὲν τὰ γνωρίζετε... ἀλλὰ
ἀφίσατέ με νὰ ἐξηγηθῶ κατὰ τὸν τρόπον
μου καὶ μὴ μὲ διακόπτετε ...

— Ἄς ἦναι ... ἐμπρός.

— Ἀγαπάτε τὸν ὑποκόμητα Λουκι-
ανὸν Βιλλεδιού ...

— Κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, γενο-
μένη καταπόρφυρος.

— Σὰς ἐπαρκαλέσα νὰ μὴ μὲ διακό-
ψετε ... τὸν ἀγαπάτε ... καὶ ἐψὲς τὸ
βράδυ εἶπετε ὅτι ἐδίνετε ὅλην σὰς τὴν
περιουσίαν διὰ νὰ μὴ γένουν οἱ γάμοι
του μὲ τὴν Μαγδαληνὴν Δεβεζαί.

— Πῶς τὸ εἰξεύρετε;

— Τί σὰς μέλει; φθάνει ποῦ τὸ ξεύρω.

— Αὐτὰ ὅπου λέγετε τὰ εἶπα ἐμπρός
εἰς ἓνα μόνον πρόσωπον ... Λοιπὸν αὐτῇ
μὲ ἐπρόδωσε;

— Μὴν ὁμιλήτε διὰ προδοσίαν, διότι
προδοσία δὲν ὑπάρχει ... ἀκουσα... ἤλ-
θανε εἰς τὰ αὐτιά μου λόγοι, ὅπου δὲν
ἦτανε δι' αὐτὰ προωρισμένοι ... αὐτὸ
εἶναι.

Ἡ δεσποινὴς Καλλιουέ ἔλαβεν ἀμέσως
ὀριστικὴν ἀπόφασιν, καὶ εἶπεν:

— Ὅ,τι εἶπον χθὲς, τὸ ἐπαναλαμ-
βάνω καὶ σήμερον.

— Τί δίνετε λοιπὸν διὰ νὰ μὴ γένουν
αὐτοὶ οἱ γάμοι;

— 'Ολόκληρον περιουσίαν .
 — Δὲν ζητᾶω τόσα .
 — Τί θέλετε ;
 — Δέκα χιλιάδες φράγκα, διὰ νὰ σὰς φανερώσω μυστικόν, τὸ ὁποῖον κατασταίνει αὐτὸν τὸν γάμον ἀδύνατον .
 — Δέκα χιλιάδες φράγκα ;
 — Ναί .
 — 'Εδῶ εἶναι ! ἀνέκραξεν ἡ 'Ιωάννα, δραμοῦσα πρὸς μικρόν τι γραφεῖον ἐκ ροδοζύλου, οὐτινος ἠνέφξε συρτάριον πλήρες χρυσοῦ καὶ χαρτονομισμάτων .
 Τοῦ γέροντος οἱ ὀφθαλμοί, ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐκείνῃ, ἐξήστραψαν ἐξ ἀπληστίας .
 — 'Ἰδοὺ τὸ μυστικόν, εἶπεν... ἡ καλλίτερα τὰ μυστικά... διότι εἶναι δύο... θὰ σὰς τὰ εἰπῶ... ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς δώσω ταῖς ἀποδείξεις παρὰ ἀφοῦ μοῦ μετρήσετε τὰ χρήματα .
 — 'Ομιλήσατε, εἶπεν ἡ 'Ιωάννα ξηρῶς περιμένω .
 — Τὸ πρῶτόν μου μυστικόν εἶναι — ἀκούσατε καλά : — 'Ο Λουκιανὸς Βιλλεδιου καὶ ἡ Μαγδαληνὴ Δεβεζαὶ εἶναι ἀδελφία .
 — Τί λέγετε ; ἐψέλλισεν ἡ 'Ιωάννα, ἀδελφία ;
 — Ναί... 'Ο ὑποκόμης 'Αρμάνδος Βιλλεδιου, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε ταῖς 20 Σεπτεμβρίου 1820, ὁ πατέρας τοῦ Λουκιανου, εἶναι καὶ πατέρας τῆς Μαγδαληνῆς Δεβεζαί .
 — Πῶς εἶναι δυνατόν τοῦτο ;
 — Ἦτανε ἐραστής τῆς κόμησας Μαργαρίτας . . .
 — Καὶ πῶς εἴμπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ ;
 — Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά... αὐτὴν τὴν ἀπόδειξι γυρεύω νὰ σὰς πωλήσω .
 — Ἐμπρός .
 — Τὸ δεύτερόν μου μυστικόν εἶναι τοῦτο : Τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, ὁ ὑποκόμης 'Αρμάνδος Βιλλεδιου ἐδολοφονήθη ἀπὸ τὸν κόμητα Δεβεζαί . . . Ὄστε καὶ ἂν ἦταν δυνατόν νὰ παραδεχθῶμε πῶς ὁ κύριος Δεβεζαί εἶναι πατέρας τῆς Μαγδαληνῆς, πάλιν ὁ Λουκιανὸς Βιλλεδιου δὲν ἤμπορεῖ νὰ πάρῃ γυναῖκα τὴν θυγατέρα ἐκείνου ὅπου ἐδολοφόνησε τὸν πατέρα του .
 'Η 'Ιωάννα, καίπερ ταραχθεῖσα ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης ἐκμυστηρεύσεως, ἀνέλαθεν ἀμέσως τὴν ψυχραιμίαν της καὶ εἶπε :
 — Πάντες γνωρίζουν ὅτι ὁ κύριος Βιλλεδιου ἐπίνγη εἰς τὸν Λεῖγερ .
 — Καὶ ὅλοι εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀπάτην . Ἐπειτα, εἶναι γνωστὸν πῶς δὲν εὐρέθηκε τὸ πτώμα του .
 — Καὶ ἔχετε τὰς ἀποδείξεις αὐτῆς τῆς δολοφονίας καὶ αὐτῆς τῆς ; . . .
 — Ναί . . . καὶ αὐταῖς ταῖς ἀποδείξεσσας πωλῶ διὰ δέκα χιλιάδας φράγκα... δέχεσθε ;
 — Δέχομαι, εἶπεν ἡ 'Ιωάννα, μετὰ τινος διαταγμῶν .
 — Δώσατέ μου τὰ χρήματα .
 — Δόσατέ μοι τὰς ἀποδείξεις .
 'Ο γέρον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κάλπου του

ρουπαρόν τι χαρτοφυλάκιον καὶ δύο κλειδάς ἐσκωριασμένας .

'Εξήγαγεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου δέσμη ἐπιστολῶν, ἃς ἔθετο μετὰ τῶν κλειδῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης .

'Η 'Ιωάννα, λαβοῦσα ἐκ τοῦ γραφείου της δεκακισχίλια φράγκα εἰς χαρτονομίσματα, ἔθετο αὐτὰ παρὰ τὰς ἐπιστολάς .

— Προτιμῶ τὸ χρυσάφι, εἶπεν ὁ γέρον .

'Η 'Ιωάννα ἐμέτρησε πεντακόσια εικοσάφραγκα καὶ ἔθετο αὐτὰ παρὰ τὰ χαρτονομίσματα . Εἶτα εἶπεν :

— 'Ἰδοὺ ὁ πληρωμῆ . . . 'Ομιλήσατε τώρα .

— Ὅθ' ὀμιλήσω . . . ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ πῶς αὐταῖς ἡ ἀπόδειξες, ὅπου ἀγοράσετε, εὐρίσκονται εἰς τὰ χέρι μου .

— Καὶ πρὸς τί ;

— Εἶναι ἀνάγκη . . . Ἐπειτα δὲν θὰ πολυλογήσω . Ἡ κόμησσα Μαργαρίτα Δεβεζαί εἶχεν ἐραστήν, τὸν ὁποῖον ἐδέχετο καθὲς νύκτα σχεδὸν εἰς τὸν πύργον .

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Γ. Α. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ

Α Ν Α Ε Ι Α :

Διήγημα

Α'

Συνηντήθησαν, τὸ πρῶτον ἤδη μετὰ μακρὸν χωρισμὸν, εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ, ἔξωθεν τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Πατσιφᾶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐκείνη ἐξήρχετο, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ .

Εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα ἀνεγνωρίσθησαν . Ὁ νέος ἐφάνη εὐθύς διατεθειμένος νὰ χαιρετίσῃ τὴν παλαιάν του ἐρωμένην . Ἄλλ' ἐκείνη ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασεν . . . Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμῃ . Ἦτο ἤδη ὑπανδρευμένη μετ' ἄλλου . . . Καὶ ἔν μειδιάμα μόνον πρὸς τὸν παλαιὸν ἐραστήν, θὰ ἦτο ἀπιστία πρὸς τὸν σύζυγον .

Ἐν τῇ στιγμιαίᾳ ταύτῃ σκέψει τὴν κατέλαθεν ὁ χαιρετισμὸς τοῦ Παύλου . . . Καὶ ἦτο τόσον ὠραῖος ὁ χαιρετισμὸς του, τόσον γλυκὺ τὸ μειδιάμα του, τόσον χαρίσσεια ἡ ὑπόκλισις του ! . . . Ἡ Ἀμαλία ἐταράχθη, ἐδίστασεν, ἐκλονίσθη . . . Ἄ, βεβαίως θὰ ὑπελείπετο ὀλίγος ἔρωσ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της διὰ τὸν Παῦλον . Τὸ πάθος της δὲν εἶχε σβεσθῆ ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τοῦ μικροῦ δ' ἐναπομένοντος σπινθῆρος . . .

Καὶ ὡς ἐξ αὐτομάτου τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα .

Συνωμίλησαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀντιμέτωποι ἰστάμενοι ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἐν ᾧ τοὺς διηγῶνίζον οἱ διαβάται, συνωμίλησαν ὡς φίλοι καλοί, χωρισθέντες καὶ ἐπαναβλεπόμενοι . Ἀντήλλαξαν ταχέως

τὰ περὶ ἀλλήλων νέα . Ἐκεῖνος τῇ εἶπεν ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων μετὰ δίπλωμα μηχανικοῦ . Ἐκείνη τῷ εἶπεν ὅτι ἐνουμφεύθη ἔναντι καλοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπῆρε χωρὶς προῖκα, ἔτσι πτωχὴ καθὼς ἦταν, ἀπὸ ἔρωτα . Εἶνε γιατρός, καλέ, καὶ κατοικοῦν ἐκεῖ-κάτω κατὰ τοῦ Δεληγιάννη τὸ σπίτι, ὁδὸς Ζήνωνος ἀριθμὸς 75 .

«Θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔλθω νὰ σ' ἐπισκεφθῶ .» εἶπεν ὁ Παῦλος .

«Καὶ ἐγὼ θὰ χαρῶ πολὺ, ἂν μου κάμῃς αὐτὴν τὴν τιμὴν . Μπορεῖ νὰ φαντασθῆς πόσον χαίρω ποῦ σὲ ξαναβλέπω . . . Καὶ ὅταν ἔλειπες, ἐγὼ ποτὲ δὲν σ' ἀλησμόνησα . Ἡ καὶ μὲν ἡ μητέρα πάντα τὸνομά σου εἶχε στὸ στόμα της . Καὶ τώρα δὲν θὰ φανῆς βέβαια ἔτσι σκληρὸς νὰ μ' ἀφήσῃς . Ὁ ἄλλθης στὸ σπίτι . . . δὲν θὰ ἄλθῃς ;

— Ὡ, βέβαια .

— Ναί . . . μὰ μιὰν ὥρα ποῦ νὰ μὴν ἦνε ἐκεῖ ὁ ἀντρας μου . . . Θέλω κάτι νὰ σου πῶ . . . Ἐλα αὔριο τὸ βράδυ ἀπὸ τὰς ἑννῆα κ' ἐκεῖ . . . ὁδὸς Ζήνωνος . . . »

Ἐδῶσε τὸν λόγον του καὶ ἀπεχωρίσθησαν . Τοῦ Παύλου ἀνεπετρώθησαν αἱ ἐλπίδες ἐκ τοῦ τελευταίου της λόγου, τὸν ὁποῖον εὐρίσκε πολὺ, μὰ πολὺ σκανδαλώδη . Νὰ ἦνε μόνη της ; . . . Καὶ διατί ἄρα γε ; . . . Μήπως τὸν ἠγάπα ἀκόμη ; . . . Κακόμοιρε σύζυγε ! Ποῖος νὰ ἦτο ἄρα γε αὐτὸς ὁ δυστυχῆς ; Κρίμα νὰ μὴ τὴν ἐρωτήσῃ τὸνομά του !

Β'

Ὁδὸς Ζήνωνος, ἀριθμὸς 75 . Ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶνε προσηλωμένος ἐπὶ μιᾷ οἰκίᾳ μεγάλῃ μετὰ τέσσαρα πατώματα . Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα κατοικοῦσι δύο νεόνυμφοι . Εἶνε ὁ ἰατρός Ἀνδρέας Συρίκος, ὁ ὁποῖος ἐνουμφεύθη πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν «ἐνακορίτσι πτωχὸ ἀπὸ ἔρωτα», καθὼς λέγουσιν αἱ γειτόνισσαι, μὴ φαινόμενα πολὺ δυσμενεῖς πρὸς τὴν ἔνωσιν ταύτην .

«Γιατὶ τάχα ἡ καὶ μὲν ἡ Ἀμαλία ; Κορίτσι μάλαμμα . Δὲν ἀξίζε τέτοια τύχη ;
 — Ἀκούς λέει ! καὶ ποῦ θαύρισκε τὴν καλλίτερη ὁ κύρ γιατρός ; Νὰ πάρῃ ταχάτες παράδες ; Ἄμ αὐτὸς δὲν ἔχει χρειαί !»

Καὶ δὲν εἶχον ἄδικον . Ἡ Ἀμαλία ἦτο κόρη πολὺ ὠραία καὶ ἐφαίνετο πολὺ σεμνή . Ἀνῆκεν εἰς πτωχὴν λαϊκὴν οἰκογένειαν ἄλλ' εἶχε κατορθώσει νὰ σπουδάσῃ εἰς τὸ Ἀρσάκειον, διὰ τῆς φυσικῆς της δ' εὐφυίας εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἕξιν τοῦ καλοῦ κόσμου, ἐν ἄερα μεγαλείου, πολὺ ἀνωτέρου τῆς θέσεώς της . Ἐπειτα ὁ νέος ἰατρός τὴν ἠγάπησεν ἄνθρωπος δὲ ἀνεξάρτητος ὡς ἦτο καὶ ἀπότολμος, δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν νυμφευθῇ . Εἶχε σχηματίσει τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἔζη μαζί της εὐτυχῆς . Ἦτο ὅπως τὴν ἠθέλεν . Αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ πωληθῇ εἰς μίαν προῖκα . Ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν θὰ ὠνόμαζε σύζυγόν του, ἠθέλε νὰ ὀφείλῃ τὴν εὐτυχίαν της εἰς αὐ-

τὸν μόνον καὶ ὄχι εἰς τὰ χρήματά της. Ἐνόμιζεν — ἀπλαῖ θεωροῖαι, — ὅτι ἂν ὁ ἔρωσ συνυπῆρχε μετὰ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἡ οἰκιακὴ ἁρμονία θὰ ἦτο πλήρης.

Καὶ μολαταῦτα. . . τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς ἐσπέρας μόνη ἢ νεαρὰ σύζυγος εἰς τὴν οἰκίαν, ἀνήσυχος καὶ μὲ καρδίαν πάλλουσαν, ἐκάθητο παρὰ τὸ ἡμίκλειστον παράθυρον καὶ κατώπτευε τὰ σκότῃ τῆς ὁδοῦ. . . Περιέμενε κρύφα ἓνα ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἦτο ἐραστής της. Καὶ ὁποῖα ἄρα γε εὐφρόσυνος σκέψις διήρχετο ἀστραπιαίως τὴν ἰδίαν ἐκείνην ὥραν διὰ τοῦ νοῦ τοῦ ἀγαθοῦ συζύγου, τὸν ὁποῖον τὸ φιλάνθρωπον ἔργον του ἐκάλει μακρὰν παρὰ τὰς κλίνας ἀσθενῶν καὶ ἐπιθανατιῶν!

Ὁ Παῦλος, πολὺ πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας ἐννοεῖται, ἐξεκίνησεν ἀπὸ τοῦ καφείου Χαραμῆ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Ζήνωνος. Ἐσπευδε προφυλακτικὸς καὶ ἀνήσυχος, ὡς πρὸς ἀληθῆ ἔρωτικὴν συνέντευξιν. Ὅταν ἔφθασε πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ 75, τὸν ὁποῖον μετὰ δυσκολίας ἀνεκάλυψεν ἐν μέσῳ τοῦ ἡμίφωτος, μία σκέψις τὸν ἀνεχαίτισεν. Ἡ οἰκία εἶχε τέσσαρα πατώματα καὶ δύο εἰσόδους. Πόθεν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἀναβῆ, τίνα ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ; . . . Διάβολε! νὰ μὴ τῷ εἴπῃ τὸ ἐπώνυμόν της! . . . Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ δισταγμοῦ ἠνοίχθη ἀνωθέν του ἐν δρύφακτον. . . Καλὸν σημεῖον. . . Μετ' ὀλίγον γυναικεῖα φωνὴ σιγῆλὴ τὸν ἐκάλει ἐξ ὀνόματος.

Τὴν συνέντευξιν διέπνεε τόνος ὑψίστης τρυφερότητος. Τὸν ἐδέχθη εἰς μίαν αἰθουσαν, πολὺ φιλοκαλῶς διεσκευασμένην ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπερμεγέθης ἀνθοδέσμη ἐξ ἰσῶν διέχεε λεπτὴν ἠδυπαθῆ εὐωδίαν. Μετὰ τὰς πρώτας ἀμοιβαίας φιλοφρονήσεις καὶ διαβεβαιώσεις, ἡ συνομιλία μετέπεσεν εἰς ἔρωτικὴν ἐξομολόγησιν. Ἐφ' ὅσον αἱ λέξεις ἐγίνοντο τρυφερώτεραι ἐκατέρωθεν, ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἀπόστασις ἐσμικρύνετο. . . Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν ὑπάρχη θέλησις καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ὑποδοχῆ δὲ τὸ αἶσθημα ἢ περίστασις, ἢ μόνωσις, τὸ ἔρωτικὸν παρελθόν, δὲν ἐλλείπει τὸ θάρρος, ὥστε αἱ λόγοι νὰ γίνωνται ὁλοῦν τρυφερότεροι καὶ ἢ ἀπόστασις μικρότερα. Καὶ ἰδοὺ διατὶ εἰς τὴν ἔκφρασιν σ' ἀγαπῶ, τὴν τρυφερωτάτην, ἢ ἀπόστασις ἐξεμηδενίσθη καὶ ἢ Ἀμαλία εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκαλάς τοῦ Παύλου. . .

Γ'

« Ἀνδρέα!

— ὦ, Παῦλε!

— Τί γίνεσαι, βρε ἀδελφέ! τρία χρόνια κοντεύουν ποῦ ἔχω νὰ σε ἰδῶ. Ἐλα δῶ... κάθησε λοιπὸν νὰ τα ποῦμε. »

Ὁ Ἀνδρέας Συρίκος ἐκάθησε πλησίον τοῦ φίλου του. Ἡ σκηνὴ συνέβαινε, μίαν σχεδὸν ἐβδομάδα μετὰ τὰ προδιηγηθέντα, ἐν ἐνὶ ζυθοπωλείῳ, ὅπου συνητῶντο δύο φίλοι στενοὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ χωρισθέντες ἐπὶ πολὺ καὶ σχεδὸν λησμονηθέντες, ὅπως συμβαίνει συχνάκις. Εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τοῦ τετάρτου ὥρας ἐπανεῦρον

συνομιλοῦντες καὶ βλεπόμενοι, ὄλην τὴν ἄλλοτε φιλίαν καὶ οἰκειότητα. Ἦρχισαν τὰς ἀναμνήσεις των, τὰς πληροφορίας των, τὰ νέα των, τὰς διαχύσεις των. Ὁ σύζυγος τῆς Ἀμαλίας καὶ ὁ ἐρωμένος της ἦσαν φίλοι ἐγκάρδιοι, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν προλήψεις καὶ δυστροπίας καὶ παρὰ τοῖς ὁποίοις ἢ συνενόησις ἐπέρχεται ταχεῖα καὶ πλήρης.

Ἐπὶ τέλους ὁ Ἀνδρέας εὔρε καιρὸν νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ σπουδαιότερον νέον του.

« Τὸ ξεῦρες δά, καυμένη Παῦλε, εἶπε πρὸς τὸν φίλον του, « ἐγὼ τώρα ἐνοικοκυρεύθηκα.

— Μπα, ἀλήθεια εἶσαι παντρεμένος;

— ὦ, ναί, εἶνε τρεῖς μῆνες τώρα. Πῆρα ἓνα κορίτσι πολὺ καθὼς πρέπει. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι οὔτε παράδες πῆρα, οὔτε ἐσυγγένεψα μὲ τοὺς ντιστεγκέ! ἀλλὰ μένα, ξεῦρες, μοῦ φθάνει ἢ Εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ μου. »

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν οὕτως περὶ τοῦ γάμου. Ὁ ἰατρός ἐφαίνετο πολὺ ἠδύχαριστημένος ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν καὶ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ κοινῶν τῆς εὐτυχίας ταύτης καὶ τὸν φίλον του. Διὰ τῶν ζωνροτέρων χρωμάτων περιέγραφε τὰς ἀρετὰς τῆς συζύγου του καὶ τὸ θέλημα τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Τὸν προσεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ ὅποτε θέλῃ νὰ νῆπιληθῆ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἰδίῳις ὄμμασιν. Ὁμίλει ὁλοῦν περισσότερον ἐνθους καὶ θερμὸς, ἕως οὐ διεκόπη ὑπὸ τοῦ Παύλου, ἀνυπομονήσαντος νὰ διακηρύξῃ ὅτι τὸ καθ' ἑαυτὸν οὐδέποτε θὰ ἐνυμφεῖτο καὶ τώρα μάλιστα ποῦ ἔχει μπλέξει μὲ μιὰ παντρεμένη παλῆά του ἀγαπητικιά.

« Καὶ σὲ δέχεται; » ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

« Μὲ δέχεται, βέβαια τῆς ὥρες ποῦ λείπει ὁ ἄνδρας της, τὸν ὁποῖον μάλιστα δὲν γνωρίζω καθόλου οὔτε τὸνομά του.

— Οὔτε τὸνομά του; Τὸν ἐχθρεύεσαι, τὸν ἀτιμάζεις καὶ δὲν τον ξεῖρες. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω. Πῶς συμβαίνει ἔτσι; Πολὺ μυστηριῶδες καὶ ρομαντικὸν μοῦ φαίνεται.

— Καὶ εἶνε ἀπλούστατο, νά. Ἐτυχε τὴν πρώτη φορὰ ποῦ τὴν εἶδα νὰ μὴ μου πῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς της. Μοῦ ἔδωκε τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ της καὶ πῆρα χωρὶς νὰ χρειασθῶ τὸ ἐπώνυμόν της. Κατόπιν ἀνοίξαμε ἐρωτοκουθέντα καὶ ἤλθαμεν ἀμέσως εἰς σχέσεις τρυφεράς. Αἶ, πῆγαίνε τότε νὰ τὴν κάμω νὰ προσφέρῃ ποτὲ μπροστὰ μου τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της, ἓνα ὄνομα ἐκεῖ τὸ ὁποῖον ἐκηλιδώναμεν; Δὲν ἐρώτησα δὲ καὶ κανένα ἄλλον πρῶτον ἀπὸ προφύλαξι καὶ δευτέρον ἀπὸ σκέρτσο, ἀπὸ ἰδιοτροπία. Μοῦ ἄρρεσε αὐτὸ τὸ μυστήριον, αὐτὸ τὸ ἀγνωστον, καὶ διετήρησα μέχρι σήμερον τὴν ἀγνοίαν μου. Εἶνε μιὰ βδομάδα τώρα ποῦ πηγαίνω σ' ἓνα ξένο σπίτι, βρισκω μιὰ παλῆά μου ἀγαπημένη καὶ περῶ μαζί της καμμιὰν ὥραν εὐτυχῆς. Παρακάτω δὲν εἰξεύρω τίποτε.

— Εἶδα τρελοῦς, παιδί μου, μὰ κανένα

σὰν κ' ἐσένα. Τί δουλειὰ κάνει ὁ ἄνδρας της, ξεῦρες, τοῦλάχιστον;

— Αὐτὸ μάλιστα εἶνε γιατρός. Αὐτὲς τῆς ἡμέρας μάλιστα μὲ τῆς πολλῆς ἀρρώστιας, ὁ γιατρός βγαίνει καὶ τὸ βράδυ καὶ ἔτσι ἢ Ἀμαλία βρῖσκει καιρὸ καὶ μὲ δέχεται πολὺ συχνά.

— Ἀμαλία εἶπες; . . . Καὶ ποῦ κάθεται;

— Πέρα κατὰ τοῦ Δεληγιάννη τὸ σπίτι, ὁδὸς Ζήνωνος.

— Τί ἀριθμὸς;

— Ἐβδομηνταπέντε. »

Ὁ Ἀνδρέας ἔκρυψε γενναϊότατα καὶ τεχνικώτατα τὴν συγκίνησιν του. Προσεποιήθη τὸν εὐθυμον, τὸν τρελόν. . . Ἦρχισε νὰ συγκαίρῃ τὸν Παῦλον διὰ τὴν εὐτυχίαν του. Ἐκολάκευσε τὸν ἐγωῖσμόν του τὸν ἐμακάρισε, τὸν κατέκτησε διὰ τῆς κολακείας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ. Ὁμίλησε μετὰ τόσης τέχνης, ὥστε ὅταν εἰς τὸ τέλος τῷ ἐζήτησεν, ὥσει ἀστειεύμενος, νὰ τον πάρῃ καμμιὰ βραδυὰ νὰ τον συστήσῃ εἰς τὴν ἐρωμένην του, ὁ Παῦλος, οὐδὲν ὑποπεύσας, ἐφάνη ἀφελῆς καὶ προθυμώτατος.

« Ἀφ' οὗ θάλθῶ ἐγὼ στὸ δικό σου σπίτι νὰ ἰδῶ τὴν εὐτυχίαν σου, ἔλα καὶ σὺ στὸ δικό μου νὰ ἰδῆς τὴν δική μου. Τότε θὰ ἰδοῦμε ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εἶνε ὁ εὐτυχέστερος. . . Εὐχαρίστως! Ἀῦριον τὸ βράδυ ἀνταμώνουμε ἐδῶ καὶ πηγαίνουμε μαζί.

— Νὰ μὴ τὴν εἰδοποιήσῃς μάλιστα νὰ μὴ φέρῃ καμμιὰ δυσκολία.

— Δὲ ντρέπεσαι! μήπως θὰ τὴν ἰδῶ ὡς αῦριο τὸ βράδυ;

Οὕτω συνεφώνησαν τὴν συνέντευξιν. Ὁ ἰατρός, ἐν ὄλῃ του τῇ σπαρακτικῇ λύπῃ, ἔχαιρε βλέπων τὸ σχέδιον τοῦ ἐπιτυχῆνον ἀνευ πολλῆς δυσκολίας. Ὅταν ἐχωρίζοντο, ὁ Παῦλος τῷ εἶπε.

« Καλ' Ἀνδρέα, δὲν μου ἔδωκες τὴν διεύθυνσί σου, νάλθῶ κ' ἐγὼ νὰ σ' εὐρῶ. Ποῦ κάθεται;

— Ὁδὸς Ζήνωνος, δὲν εἶπες;

Ἡ ἀπάντησις ἦτο πικρὰ καὶ ἀπότολμος. Ἀλλ' ὡς ἦτο βέβαιος ὁ ἰατρός, ὁ Παῦλος δὲν ὑπώπτευε τίποτε καὶ ἐπίστευσε εἰς παρανόησιν:

« Δὲν σου λέγω γιὰ τὸ δικό μου γιὰ τὸ δικό μου.

— Ἀ, γιὰ τὸ δικό μου; Καλέ, τὸ ξεῦρες.

— Ἐγὼ; ὄχι!

— Καλά, θὰ το μάθῃς αῦριο.

Δ'

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν — ἦτο Κυριακὴ τῶν Ἀποκρέω — πιστὸς εἰς τὰ συμπεφωνημένα ὁ Παῦλος ἤρχετο καὶ παρελάμβανε τὸν φίλον του διὰ νὰ τον ὀδηγήσῃ παρὰ τῇ ἐρωμένην του.

« Ἀλλὰ ξεῦρες τί συμβαίνει; » εἶπεν ὁ Ἀνδρέας πρὶν ἐκκινήσασιν, ὡς ἐάν τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῷ ἐπῆρχετῆ ἡ αἰφνιδία σκέψις, « δὲν εἶνε σωστὸ νὰ παρῶ ἔτσι καθὼς εἶμαι. Μπρῶστ νὰ με γνωρίζῃ

έκεινη ἢ νά με ἰδῆ κανεῖς ἄλλος καί δὲν θέλω . . . Γιατρός νέος εἶμαι τῶρα σχηματίζω τὴν πελατεία μου. Τώρα συσταίνομαι εἰς τὸν κόσμον. Τὸ παραμικρότερον σκάνδαλον — καὶ ξεύρω γὰρ τί μορεῖ νὰ συμβῆ στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης σου; — μορεῖ νά με καταστρέψῃ . . . Ἀποκρηαῖς εἶνε . . . δὲν κάμνει νὰ μεταμφιεσθῶ ὀλίγον, ἔτσι χωρὶς μάσκα, καὶ ναλλάξω τὸ νομά μου ;»

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ἂν καὶ τὴν ἐθεώρει ὅπως περιττήν, ὁ Παῦλος διὰ τὸ ἀστείον δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησην. Μετέβησαν ἀμέσως εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ κ. Φιλιπίδου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε προθύμως τὴν μεταμφίεσιν τοῦ ἱατροῦ. Ὁ Ἄνδρέας Σιρίκος, ὁ ἐξυρισμένος μετὸν λεπτόν μύστακα, καὶ τὴν ἀνεπιτήδευτον κομψὴν ἐνδυμασίαν, ἀπόψε ἐγένετο Νικόλαος Σιμόπουλος μετὰ πᾶν μελανόν μύστακα μετὰ ὄξυ γένειον, μετὰ χρυσὰς διόπτρας καὶ μετὰ πολὺ σοβαροτέραν ὄψιν τοῦ συνηθους. Ἡ μεταβολὴ συνετελέσθη πλήρως καὶ ἀπατηλῆ. Ὁ Παῦλος δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, βλέπων οὕτως ἀγνωρίστον τὸν φίλον του. Καὶ ὁ Ἄνδρέας ἐπίσης ἐμειδία . . . ἄλλ' ἐκεῖνος ἤξευρε πόσως φαιδρὰ τῷ ἦτο ἡ ἀστεϊότης!

Μελαγχολικῆ, συννεφώδης καὶ ψυχρὰ ἦτο ἡ νύξ. Ἐπὶ τῶν καθύγραν πεζοδρομίων ἀντενακλᾶτο πενθίμως τὸ φῶς τῶν φανῶν. Εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν ἔκαιον πυραὶ ρητίνης, ἀπ' ὧν ἀνεδιδετο πνιγηρὸς καπνός. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ μόλις ἤκούετο ὁ κρότος τοῦ τυμπάνου, τὸ χαρακτηριστικώτερον γνῶρισμα τῶν ἀθηναϊκῶν ἀπόκρου. Ἀπὸ πολὺ ὀλίγων οἰκιῶν ἐξήρχετο καταπιγόμενος ὁ θόρυβος τῆς ἐορτῆς. Θλιβεραὶ ἀπόκρου . . . ὄχι κατὰ πολὺ ἀντίθετοι πρὸς τὰς σκέψεις τοῦ Ἄνδρέα.

Ἡ Ἀμαλία τοὺς ὑπεδέχθη εὐθύμως ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ. Ὁ Ἄνδρέας ἐπαιζε τὸ μέρος τοῦ τεχνικώτατα. Εἶχεν ἀλλοιώσει τὴν φωνὴν του καὶ τὸ ἦθος του ἐν γένει, ἔθλιψε δὲ μετὰ πολλῆς δειλιάς τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε φιλόρρων ἡ σύζυγός του. Οὐτε σκιὰ ὑπονοίας ἐκ μέρους ἐκείνης. Ἄλλ' ἐκεῖνος πῶς ἐμενε νέος, παρατηρῶν ἀπὸ τῆς γωνίας του τὴν Ἀμαλίαν . . . Πόσον ἦτο χαρίεσσα, πόσον ὠραία, πόσον φιλάρεσκος καὶ περιπαθὴς! Εἰς αὐτόν, τὸν σύζυγόν της, ποτέ, ποτέ δὲν ἐφάνη τοιαύτη . . . Καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ Παρισίων ἕνας Παῦλος ἐκεῖ, εἰς παλαιὸς του φίλος καὶ παλαιός της ἐρωμένος, χωρὶς νὰ τὴν ἔξυρουν, διὰ νὰ τὴν ἰδῇ ὑπὸ τὴν θαυμαστότεραν της ὄψιν, — χύνουσαν αἶγλην μαγείας ἀπὸ ὀφθαλμῶν ἐξαισίων, προσφέρουσαν λέξεις μελισσταγεῖς ἀπὸ στόματος ροδοχόρου — νὰ τὴν ἰδῇ ἄφωτος αὐτός καὶ ἀγνωρίστος ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς μετὰ ξένον ὄνομα, μετὰ ξένον πρόσωπον, μετὰ ξένον ἦθος, ἐν τῇ δυστυχεστέρᾳ τοῦ βίου του στιγμῇ!

Ἐμετὰ τῶν τριῶν συνομιλία ἐστράφη πρὸς τὴν κοινὰ καὶ τετριμμένα. Ὁμίλησαν πρὸς τοὺς ψυχρῶν χιονώδους καιροῦ, περὶ τῶν πτωχῶν μεταμφιεσμένων, περὶ τῶν ἀθλίων, διασκεδάσαντες περὶ τῶν ἀσθενείων,

περὶ τῆς ἀποτυχίας τοῦ Κομιτάτου . . . Ὁ Παῦλος ἐπεδείκνυε χαίρων τὸ πνεῦμα τῆς ἐρωμένης του, προκαλῶν τὰς εὐφυεῖς της παρατηρήσεις: ἀκόμη δὲ περισσότερο τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον ἴσχυεν ἐπ' αὐτῆς, τὸν βαθμὸν τῆς ἐλευθερίας ὄν' ἔχαιρε, προκαλῶν τὰς τρυφεράς της λέξεις καὶ τὰς θωπείας της αὐτάς . . .

Ἄλλ' ἦτο πλέον καιρός . . . Ὁ Παῦλος πρόβη μετὰ φιλήματος. Τίς ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ βασανίζηται ἐπὶ πλέον ὁ Ἄνδρέας;

Ἐκπληξίς. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ μύσταξ, τὸ γένειον καὶ τὰ διόπτρα τοῦ Νικολάου Σιμόπουλου εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ δαπέδου: ἐπεφάνη δὲ φοβερὰ καὶ ἀγρία ἡ μορφή τοῦ Ἄνδρέου Σιρίκου, οἷα δὲν ἠκούσθη ποτέ ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ αἰθούσῃ:

« Ἀναξία! εἰσαι ἀναξία!»

Ἀπηθύνετο πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἐν τῇ φοβερᾷ του ψυχολογικῇ στιγμῇ, ἡ λέξις αὕτη τῷ ἦλθε μόνη εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν ἐπέπτυσε δις κατὰ πρόσωπον τῆς ἀτιμοῦ γυναικός. Τὴν ἐπόφρε καὶ ἐνόμιζε τι ὅτι ἐξερχομένη ἐσπάρασσε τὸ στῆθος του καὶ ἐξέσχίζε τὸν λάρυγγά του.

« Ἀναξία! εἰσαι ἀναξία!»

Καὶ κατηνύσθη παραχρῆμα. Ἀπαθῆς κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸν φίλον του καὶ τῷ εἶπεν:

« Ἡ ἐρωμένη σου εἶνε ἡ σύζυγός μου. Ἄλλὰ βλέπεις ὅτι δὲν θέλω νὰ κάμω ἐδῶ — μέσα καὶ ἄλλο κακούργημα . . . Εἰξεύρω καλὰ ὅτι σὺ δὲν παταῖς . . . Φύγε ἀπ' ἐδῶ! φύγε ἀπ' ἐμπρός μου διὰ πάντα . . . Βλέπεις πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ ἔχῃ κανεὶς ἐρωμένην, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της,»

Καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν ἰχνογραφῆθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἐν φρικώδεις μειδίαμα. Ὁ Παῦλος ἔφυγεν. Ἄλλὰ τὸ μειδίαμα τοῦ ἀτυχοῦς φίλου του τὸν παραγκολούθησε καὶ νομίζει ὅτι τὸν παρακολούθησε καὶ νομίζει ὅτι τὸν παρακολούθησε καὶ ἀφόρητος τύψις.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα ἡ ὠραία ἀπιστος ἐπεστράφη εἰς τοὺς γονεῖς της. Ἀναξία τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἀπήλαυε παρὰ τῷ συζύγῳ της, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ γενναιοφρόνως τὰ ἐνδύματά της καὶ ἐν μικρὸν χρηματικὸν βοήθημα, καὶ κατέπεσε εἰς τὴν προτέρα τῆς ἀφάνειαν ἐλευθερία νὰ καλλιεργήσῃ τοῦ Παύλου τὸν ἔρωτα καὶ ἄλλων ἀκόμη.

Καὶ ἔμεινε μόνος εἰς τὴν ἔρημον οἰκίαν ὁ Ἄνδρέας, ἀνευ φίλου, ἀνευ συζύγου, ἀνευ τέκνου, ἀνευ ὄνειρων, μετὰ ψευθεΐας ἐλπίδας, καταρῶμενος τὰς γυναίκας καὶ εὐρίσκων μαύρην, ὡς ἡ νύξ ἐκείνη, τὴν ζῶν!

Ε'

Ἦσαν θλιβεραὶ Ἀπόκρου, αἱ ἐφετεινὰ Ἀπόκρου ἐν Ἀθήναις. Ὁ καιρός, ἡ πτωχεῖα, αἱ ἀσθένειαι, οἱ θάνατοι, συνέτειναν ὥστε νὰ ἐορτασθῶσι μετὰ περισσοῦς ἀθυμίας καὶ ψυχρότητος. Τὸ δὲ κοινωνικὸν τοῦτο σκάνδαλον, πνεῦσαν ὡς παγερὸς ἀνεμος τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἐκυκλοφόρει

ἀπὸ στόματος εἰς στόμα διὰ τῶν ὀμίλων διὰ τῶν κέντρων, διὰ τῶν αἰθουσῶν, ἐπιτεῖνον τὴν γενικὴν κατῆφειαν καὶ προκαλοῦν μελαγχολικοὺς ρεμβασμούς.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Συμδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα » κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἱποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀντάποκριταῖς ἡμῶν.

Ἐξεδόθη τὸ Ε' τεύχος τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέχειαν τοῦ Νικολά Σιγαλοῦ, νέου Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἔξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συμδρομῆ ἔτηρία (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν αἰ ἀὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν.

Ἐντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συμδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινα ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἐντὶ 25 λεπτῶν ἑκάστου τεύχους.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦνται τὴν 1ην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίζουσι σειρὰν τερπνῶν, ὠφελίμων καὶ ἀξιαναγνώστων ἔργων, ὧν κατὰ τὸν ὑπόλοιπον εἰν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συμδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς « Κορίνθης », ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10, ἐνφ' ὧν πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸν νέον ἐκδοθέν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον ἐν τῶν πλειεστων, τοῦ Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν « Δραμάτων τῶν Παρισίων », συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς « Ὠραίας Ἀνοχοῦμου », καὶ πλεῖστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρητα μυθιστορήματα.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συνεργάται καθηγηταί, ὄφηται τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ. — Διευθυντὴς Α. Καλλιθεώδης ὕφηγος κτλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκολλάτος

Ἔτησια συμδρομῆ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Συμδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιὸς ἐν Πάτρας)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἄπασαν τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φιαλίδια καὶ κατ' ὄκιν.

Παρὰ τῷ ἰδίῳ κατασκευάζεται ὁ θαυμαστός τορικοπρεπτικὸς ὀνγκος μετὰ Χίνας καὶ Κακάου, καθὼς καὶ τοῦ Ἐκκαλυπτοῦ ὁ πεισιμισμένος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβου, ὁ μόνος φημι ὄντος κατὰ τῆς διαφοράς. Ἀπόδειξις ἔστω αἱ εἰς χεῖρας του εὐρίσκόμεναι συγχαρητήρια ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἱατρῶν.